Сонце востаннє землі усміхається
Й тихо за гори далекі ховається,—
Світе, засни, відпочинь!
Спіте, потомлені, спіте, заплакані,
Спіте, задурені, спіте, залякані! —
Ночі насунулась тінь...
Доля суворая з ранком прокинеться,
Хижим шулікою на люд накинеться,—
Думки про щастя покинь!..

Доки ж ніч-матінка ласкава, темная
Тягнеться тихо, мов казка таємная,
Поти засни, відпочинь.

Хай хоч у сні тобі щастя всміхається,
Серце намучене сном навтішається,—
Доле проклятая, згинь!..

1906